

บทนำ

Here we are, Romeo!

PART III

Interviewer : สวัสดิ์ดีค่ะ

Romeo (s) : (พยักหน้า)

Interviewer : ดูทุกคนจะอารมณ์ดีนะคะ...หรือเปล่า

ชินเซีย : จริงเหออ ผมดูอารมณ์ดีงั้นเหออ ไม่มั้ง =_=

จาร์ฟา : ก็ไม่ได้อารมณ์ดีนี่ --

รินเวย์ : เฉยๆ

ลูแปง : ...

Interviewer : (ไม่สนใจจะถามต่อ) ฉบับที่ผ่านมากกระแสดอบบรรค
ค่อนข้างน่ากลัวพอสมควร กลายเป็นว่ามีหลายๆ คนส่งคำถามเข้ามา
เพราะอยากรู้เรื่องราวส่วนตัวของพวกเขา...

จาร์ฟา : หนังสือเป็นเล่มยังไม่ส่วนตัวพออีกหรือยัง --;

Interviewer : บางทีคนอ่านอาจจะอยากได้ยินอะไรที่ส่วนตัว
มากกว่านั้น

รันเวย์ : เช่นลายบ็อกเซอร์ที่ผมใส่วันนี้ละนะ

Interviewer : อ่าจจะ

ซินเซีย : งั้นผมบอกได้เลยว่าลายบ็อกเซอร์ของรันเวย์ไม่ใช่เรื่อง
ส่วนตัวเลยสักนิด หมอนี่ชอบใส่บ็อกเซอร์เดินร่อนไปร่อนมารอบๆ ด้วยซ้ำ

Interviewer : จริงเหรอกะรันเวย์

รันเวย์ : อากาศมันร้อน --

ลูแปง : ทุเรศนะดี

Interviewer : สวัสดิ์คือลูแปง (ทักทายเป็นพิเศษ)

ลูแปง : ตามหลักการแล้วสายตาแบบนั้นเหมือนกับจะบอกว่าคุณ
มีคำถามน่ากลัวให้ผมตอบนะ -*-

Interviewer : น่ากลัวอะไรกันคะ ไม่เห็นจะน่ากลัวเลย ก็แค่คำถาม
ทั่วๆ ไป...

ลูแปง : งั้นหรือครับ ผมก็ภาวนาให้เป็นแบบนี้ (ทำหน้าตาหงุดหงิด)

Interviewer : งั้นเรามาเริ่มกันเลยดีมั๊ยคะ

จารย์ฟา : ดีเลย ผมง่วงนอนจะตายอยู่แล้ว

ซินเซีย : และวันนี้ผมมีนัดด้วย

รันเวย์ : ไซ้ ผมเองก็ต้องไปทานข้าวกับครอบครัวเหมือนกัน

Interviewer : ฟังดูเหมือนวันนี้ทุกคนจะไม่ว่างกันซะส่วนใหญ่ แล้ว
ทำไมถึงเลือกนัดมาสัมภาษณ์วันนี้ละคะ ฉันคิดว่าทีมงานเราคงจะนัดวัน
ที่พวกคุณสะดวกกว่านี้ได้

รันเวย์ : เพราะคน 'ส่วนน้อย' บางคนบังเอิญว่างวันนี้วันเดียวนะ
สิครับ

ซินเซีย : และคน 'ส่วนน้อย' นั้นก็บังเอิญเผด็จการมากซะด้วย

ลูแปง : (นั่งหลังตรงอย่างไม่สะทกสะท้าน)

Interviewer : รักใคร่กลมเกลียวกันเหมือนเคยนะ (ประชด) เอา
ล่ะ เพื่อไม่ให้เสียเวลาอันมีค่าของ 'คนส่วนมาก' ดิฉันขอเริ่มบทสัมภาษณ์
ด้วยคำถามง่ายๆ แล้วกัน

Romeo (s) : (พยักหน้า)

Interviewer : ช่วงนี้กระแสใช้ขวดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009 กำลังมาแรง คุณมีวิธีป้องกันตัวเองยังไงบ้าง

จาร์ฟา : ผมไม่ค่อยออกจากบ้านอยู่แล้วถึงไม่ได้ไปไหนเลย แต่ถ้าให้ตอบก็คงจะเป็นการล้างมือบ่อยๆ มั้ง

รันเวย์ : แต่ฉันถูกบังคับให้ใส่หน้ากากอะดิ! (หันไปบอกจาร์ฟา) แม่บอกว่ามันอันตรายและควรจะป้องกันไว้ แต่มันดูเง่าชะมัดเลยว้าย --;

ซินเซีย : เออ แกดูเง่ามากเลย (หัวเราะเยาะ) สำหรับผมหเรอ อืม ก็ล้างมือก่อนทานข้าวแล้วก็ทานวิตามินเสริมบ้าง จริงๆ ผมเป็นพวกเป็นหวัดยากอยู่แล้วเลยไม่ได้ซีเรียสมากเท่าไร

Interviewer : แล้วลูแปงล่ะ

ลูแปง : ใช้ขวดทำอะไรผมไม่ได้หเรอก

รันเวย์ : เออ ฉันเชื่อ ต่อให้เอาแกไปทิ้งป้อฉลามเสื่อ แกก็รอดมาได้ เพราะปลากินไม่ลง --

Interviewer : แล้วข่าวเรื่องหมีแพนด้าล่ะ พวกคุณตื่นตื่นกันหรือเปล่า

รันเวย์ : ไม่ใช่ว่าอยากจะแฉหเรอกนะ แต่ได้ชินถึงขั้นเอารูปหมีแพนด้าตั้งเป็นพื้นหลังโทรศัพท์แทนรูปแพนมันเลย! ผมล่ะเชื่อ! ส่วนตัวผมนะเฉยๆ ก็น่ารักดี

ซินเซีย : น่ารักจะตาย! ผมลงทุนบินไปเชียงใหม่เพื่อดูเลยนะ แต่เหมือนคนจะเยอะมากไปถึงอด แต่ผมก็จะไปอีก หมีแพนด้าน่ารักจะตายไป! พวกแกไม่มีรสนิยมกันเอง (สะบัดหน้าอย่างไม่พอใจ)

จาร์ฟา : เง่า --

Interviewer : คุณละจาร์ฟา ชอบหมีแพนด้าหรือเปล่า

จาร์ฟา : ผมไม่ชอบสัตว์ ==

Interviewer : จั้นหเรอ แล้วคุณละลูแปง

ลูแปง : คิดจะหามาเลี้ยงสักตัวอยู่เหมือนกัน ☺

รันเวย์ : ไม่ใช่ชีวะว่านะไอ้แปง ผมว่าข้ามไปคำถามต่อไปเลยเถาะ

ลูกซูป

ครับ --;

Interviewer : คำถามนี้มาจากผู้อ่านทางบ้านนะคะ คนถามคือคุณยู มีคำถามมาให้ลูแปงโดยเฉพาะ

ลูแปง : (ทำหน้าตาระแวง)

Interviewer : มีอะไรบ้างที่ไม่เป็นไปตามหลักการของคุณ อิม... เป็นคำถามที่น่าสนใจดี

ลูแปง : (ขมวดคิ้วคิดหนัก)

จาร์ฟา : มีด้วยหรืออะไรที่ไม่เป็นไปตามหลักการของมัน...

รันเวย์ : ไม่มีร้อกกก -O-

ซินเซีย : ทั้งชีวิตมันจะเพอร์เฟ็คขนาดนั้นเลยหรือยังง

ลูแปง : ใช่ ไม่มีเลย ทุกอย่างเป็นไปตามหลักการของผมทั้งหมด

☺ (ตอบหน้าซื่อ)

Interviewer : งั้นหรือคะ ฮี! แต่อีกไม่นานอาจจะมีอะไรที่หลักการของคุณอธิบายไม่ได้ปรากฏเข้ามาในชีวิตก็ได้นะคะ ฮีๆ

ลูแปง : ผมจะรอวันนั้น ฮีๆ

Interviewer : ข้อต่อไปเลยนะคะ คุณใหม่ส่งคำถามมาว่าจาร์ฟา รันเวย์ และซินเซียวาดภาพแฟนของลูแปงไว้ว่าจะเป็นยังไงบ้างหรือคะ

จาร์ฟา : คงต้องประหลาด --

รันเวย์ : ไรร์สนิยม

ซินเซีย : และมีความอดทนสูงมาก

ลูแปง : ฟังดูเหมือนจะไม่ใช่คนเลยนะ =_=

Interviewer : คำถามต่อไป คุณหยกถามว่าสำหรับพวกคุณแล้วผู้หญิงเปรียบเสมือนอะไร

รันเวย์ : แน่นอน! ของล้ำค่า!

ซินเซีย : ขนมหั้ม --

ลูแปง : สิ่งมีชีวิตที่น่ารำคาญที่สุดบนดาวเคราะห์

จาร์ฟา : ก็แค่มนุษย์ที่มีมดลูกและหน้าอก =_=

Interviewer : และสำหรับลูแปงอีกแล้ว ถ้ามีคนขอซื้อคำว่า 'ตาม

หลักการ' ของคุณ คุณจะยอมขายมัย คุณปอยฝากถามมาคะ

ลูแปง : ขึ้นอยู่กับว่าให้ราคาเท่าไร ผมต่อรองได้นะ ☺

Interviewer : และอิม...อันนี้น่าสนใจทีเดียว ถ้าวันหนึ่งมียี่สิบห้า ชั่วโมง อีกหนึ่งชั่วโมงที่เพิ่มขึ้นมา พวกคุณจะใช้ทำอะไร จากคุณนุ่น

จาร์ฟา : คงจะนอน

รันเวย์ : ผมก็นอน

ซินเซีย : นอนด้วย --

ลูแปง : เป็นครั้งแรกที่ผมคิดตรงกับอีกสามคน คำตอบคือนอนครับ

☺

Interviewer : คำถามนี้สำหรับจาร์ฟา คุณไถถามว่าทำไมคุณถึง ไม่ยอมบอกรักแฟนสักที

จาร์ฟา : ต้องบอกงั้นหรือ -O-

รันเวย์ : อะไรนะ แกไม่เคยบอกรักก็วงั้นหรือ O_O

ซินเซีย : โหดร้ายสุดๆ --!

ลูแปง : (ไม่มีความคิดเห็น)

จาร์ฟา : (ทำหน้าตางุนงงก่อนจะโบกมือผ่านขอข้ามไปข้อต่อไป)

Interviewer : อันนี้ถามรันเวย์นะคะ มีอะไรในตัวผู้หญิงที่คุณไม่ชอบบ้างหรือเปล่า จากคุณน้ำผึ้งคะ

รันเวย์ : (คิดหนัก)

จาร์ฟา : ไอ้เว้ยท่าทางจะคิดหนัก

รันเวย์ : (คิดหนักกว่าเดิม)

ซินเซีย : คิดให้หัวแตกก็คิดไม่ออกหรือ --

รันเวย์ : (คิดหนักสุดๆ)

ลูแปง : ก็ตอบไปสิว่าไม่มี --

รันเวย์ : ครับ ไม่มีเลย ><

Interviewer : (แล้วทำท่าคิดชะงัน) คำถามต่อไปเพื่อซินเซีย โดยเฉพาะนะคะ คุณหญิงส่งคำถามมาว่าหากคุณขอพรพระเจ้าได้หนึ่ง ข้อ คุณจะขออะไร

ลูกซบ

ชินเชีย : ผมคงขอให้ตัวเองเพอร์เฟกต์

Interviewer : ทำไมล่ะคะ

ชินเชีย : เพราะผมไม่เพอร์เฟกต์ไง --

Interviewer : คุณอยากเป็นเหมือนลูแปงงั้นหรอ

ชินเชีย : นั่นสินะ ผมขอคิดอีกทีก่อนแล้วกัน =_=;

Interviewer : คำถามสุดท้ายจากคุณเซอร์ถามว่า ถ้าเกิดโลกนี้ไม่มีผู้หญิง พวกคุณคิดว่าโลกเราจะเป็นยังไงคะ

ลูแปง : เพอร์เฟกต์นะสิครับ ☺

รินเวย์ : ผมคงตาย T_T

ชินเชีย : น่าเบื่อตายซัก --;

จาร์ฟา : คงแย้...มั้ง =_=

รินเวย์ : ไม่คงแย้หรอ ดึงแย้มากๆ แน่! ><

Interviewer : ันโซคตินะคะที่ตอนนีโลกเรายังมีผู้หญิงอยู่ คำถามสุดท้ายเพิ่งผ่านไป แต่ลูแปงคะ 200+500+890+856+865+5+65+65+648+6 เท่ากับเท่าไรหะคะ!

ลูแปง : 4,100 (ในเสี้ยววินาที)

รินเวย์ : (อึ้ง)

ชินเชีย : (ทิ้ง)

จาร์ฟา : (ชิน)

Interviewer : ขอจบบทสัมภาษณ์เพียงเท่านี้ค่ะ!

I want you to know

ฉันอยากให้เธอได้รู้

With everything I won't let this go

ไม่ว่าต้องแลกด้วยอะไรก็ตาม ฉันจะไม่ยอมปล่อยมันผ่านไป

These words are my heart and soul

คำคำนี้ออกมาจากหัวใจและจิตวิญญาณของฉัน

I'll hold on to this moment you know

เธอก็รู้ว่าฉันจะเก็บรักษาช่วงเวลานี้ไว้

'cause I'd bleed my heart out to show

เพราะฉันควักหัวใจออกมาให้เธอเห็น

And I won't let go

และฉันจะไม่มีทางจากไปไหน*

1

'Nobody's perfect...except me ☺'

ไม่มีใครสมบูรณ์แบบ...ยกเว้นผม

- ลูแปง -

Holy Angel High School

ตอนนี้โรงเรียนเอกชนสุดหรูหราระดับหนึ่งของประเทศไทยกำลังตกอยู่ภายใต้สายฝนกระหน่ำที่ทำให้หลายต่อหลายคนอารมณ์เสียเพราะไม่ชอบอากาศชื้น รวมถึงเธอที่ยืนหลบฝนอยู่ตรงใต้หลังคาตึกแถวๆ ลานจอดรถด้วย ทั้งๆ ที่วันนี้เธอจะแวะเข้ามาเอาเอกสารการสมัครเรียนแล้วจะรีบกลับ แต่เพราะ ผอ. จึงเฝ้าเอาแต่พ่ล่่ามเรื่องความกรุณาที่ครอบครัวเธอมีต่อโรงเรียนเลยทำให้เธอต้องมายืนติดฝนอยู่แบบนี้

'ซีตาร์' กระชับแว่นสายตาทนๆ ของตัวเองขึ้นด้วยท่าที่หงุดหงิด ที่

* เพลง : With Me ศิลปิน : Sum 41

เธอไม่อยากใส่แว่นก็เพราะมันชอบขึ้นฝ้าเวลาเจอความชื้นนี่แหละ! เธอรู้สึก
งุ่นง่านกับเสื้อผ้าห่วยๆ ที่ตัวเองใส่อยู่ซะจริงๆ กระโปรงสีหวานพลั่วๆ กับ
เสื้อไหมพรมแขนยาวเซ็กซี่ นี่ไม่ใช่เธอเลยแม้แต่นิด แต่เพราะเธอต้องการ
จะ 'พิสูจน์อะไรบางอย่าง' เพราะฉะนั้น...เธอก็ต้องทนกับมันต่อไป!

นับว่าการพิสูจน์ครั้งนี้ได้ผลไม่น้อยเลย เพราะนับตั้งแต่ที่เธอก้าวเข้า
มาในโรงเรียนนี้ ไม่มีใครสักคนที่ยื่นไมตรีจิตมาให้เธอ (ยกเว้น ผอ. นะ
นะ) ไม่มีแม้แต่คนเดียวจริงๆ!

...แยะ แต่ก็ดี!

เธอยกนาฬิกาขึ้นมองและพบว่าตัวเองกำลังจะไปตามที่นัดกับเพื่อนๆ
สาย แต่เธอก็ไม่อยากเสียวิ่งฝ่าฝนออกไปเพราะสภาพเธอในตอนนี้นั้น
ก็ทุเรศมากพอแล้ว เธอไม่อยากจะคิดเลยว่าถ้าเธอต้องเปียกฝนอีกมันจะ
ทุเรศๆ มากขึ้นแค่ไหน

"ฝนตก อะโรวะ เซ็งเป็นบ้า!" เสียงอะอะของนักเรียนชายกลุ่มใหญ่
ดังขึ้นด้านหลัง เธอหันไปมองและพบว่าผู้ชายสี่ห้าคนที่เดินมากับผู้หญิง
สองคนก็มายืนหลบฝนอยู่ด้านหลังด้วย พวกนั้นหันมามองเธอด้วยสายตา
ตกตะลึงก่อนจะเปลี่ยนเป็นหัวเราะคิกคัก

...ใช่ ฉันดูแยะมาก ฉันรู้ --

"เฮ้ อย่าไปหัวเราะแบบนั้นสิ มันเสียมารยาทนะ >_<" หนึ่งในสอง
สาวพูดแต่ตัวเองก็ยังหัวเราะอยู่ คนถูกหัวเราะเยาะเลยได้แต่ยืนยิ้มแค่นๆ
คนเดียวอย่างสมเพศตัวเอง บางทีเธอไม่ต้องใช้การปลอมตัวใดๆ นี้เพื่อหา
ข้อพิสูจน์ก็ได้ ในเมื่อเธอก็รู้ดีอยู่แล้วว่าคนเราก็มองกันแค่ภายนอกเท่านั้น
แหละ

"นี่ เธอนะ!" เสียงของหนึ่งในนักเรียนชายพูดขึ้นอย่างหยาบคาย
ซีตาร์ทันไปเหลือบมองนิ่งๆ แล้วหันหน้าหนี

"ฉันเรียกเธอซะยัยยะ! --^"

...ยัย...ยัยยะ =O=!!!

ซีตาร์ทันไปมองเขาด้วยสายตาไม่พอใจแต่ก็ไม่คิดจะโต้ตอบอะไร

"เป็นนักเรียนใหม่หรือไง"

"..."

"ฉันทามเธอ หูหนวกหรือไง!" นายคนนั้นเดินเข้ามาผลักไหล่เธอเบาๆ จนเซไปเกือบเปียกหน้าฝน

"เฮ้ อย่ามาจับตัวฉันนะ!" เธอร้องห้ามอย่างหงุดหงิดและเอามือปิดตรงที่ผู้ชายคนนั้นจับอย่างรังเกียจ เล่นเอาคนถูกรังเกียจถึงกับหน้าเหวอไป ส่วนเพื่อนๆ คนอื่นๆ ของเขาก็มองเธอด้วยสายตาไม่พอใจ

"ไม่ว่าเธอจะเป็นนักเรียนใหม่หรือนักเรียนเก่า ฉันขอเตือนให้เธอออกไปจากโรงเรียนนี้ด่วนๆ เลยนะ เพราะที่นี่ไม่ใช่ที่ที่เธอสมควรอยู่แน่นอนจนพวกเราแม้แต่นักเรียนชั้นสูง ไม่นิยมรับพวกบ้านนอกมาร่วมสังคมนะ ได้ยินมั๊ย!"

หนึ่งในผู้หญิงสองคนพูดอย่างดูถูกก่อนจะโยกย้ายร่างอวบอิมมายืนตรงหน้าซีตาร์ทและออกแรงผลักแรงๆ จนเธอล้มลงไปที่ท่ามกลางสายฝน คนถูกผลักคิดว่าตัวเองจะต้องล้มลงไปและเปียกปอนอย่างน่าสมเพช แต่เธอก็กลับพบว่าไม่มีใครบางคนรับร่างบางๆ ของเธอไว้ได้ทันท่วงที วงแขนกว้างที่โอบเธอไว้แน่นอบอุ่นอย่างบอกไม่ถูก เมื่อเธอเงยหน้าขึ้นไปก็พบกับนายน์ตาสีเทาอบอุ่นอ่อนโยนและผมสีคาราเมลที่ซบให้ใบหน้าหล่อๆ คุน่าหลงใหลริมฝีปากของเขาขยับถามเธอเบาๆ อย่างเป็นมิตร

"เธอเป็นอะไรหรือเปล่า -*-"

"เอ่อ...*O*" (ล่องลอย)

"เอ่อ...สวัสดีซินเซีย ^_^;;" ผู้หญิงคนที่ผลัดซีตาร์ททักขึ้นและยิ้มแห้งๆ ซินเซียเจ้าของผมสีคาราเมลรีบเดินหลบเข้ามาได้ขายคาตึกเรียนและหุ่ร่วมสี่เหลี่ยมสุดของตัวเองลงก่อนจะหันไปมองพวกนักเรียนอันธพาลอย่างหงุดหงิด ส่วนเธอที่เข่าเพิ่งจะช่วยมาจากการถูกผลักให้ล้มก็เหมือนจะล่องลอยไปแล้ว

"เอ่อ...อะ...ขอบคุณ..." ซีตาร์ทพูดสั้นๆ อย่างเลื่อนลอย ซินเซียยิ้มให้อย่างจริงใจสมชื่อ

"ไม่เป็นไร เธอไม่เป็นไรใช่ไหม๊ แวนเลอะฝนเลยแฮะ มองเห็นหรือเปล่าเนี่ย O_O" เขาถามและยื่นหน้าเข้ามาใกล้ เล่นเอาคนใส่แว่นถึงกับชะงัก

และหน้าร้อนนูบอย่างประหลาด

"เล่นอะไรไม่เข้าเรื่องเลยนะพวกนายเนี่ย พ่อแม่ตั้งสอนมาให้เป็น
อันธพาลหรือไง"

"นี่แก...!"

"เฮ้ยๆ ออย่าๆ" หนึ่งในพวกนักเรียนชายร้องห้ามเมื่อเห็นเพื่อนของ
ตัวเองกำลังจะถลามาหาเรื่องกับชินเซีย

"นี่ชินเซียนะเว้ย พวกแกอย่ามีเรื่องเลย" เขาร้องบอกและหันไป
ผิงกหัวให้ชินเซีย

"ขอโทษที่ พวกเราแค่เล่นสนุกมากไปหน่อยเท่านั้นเอง"

"สนุกมากไปนะสิ คนไม่ใช่ของเล่นนะ --" ชินเซียว่าก่อนจะหัน
มามองหน้าซีตาร์ที่มองเขาด้วยความรู้สึกแปลกประหลาดคล้ายจะเป็นลม

"เธอไม่เป็นอะไรจริงๆ ไช้มัย ๐_๐"

"ไม่...ไม่เป็นไร =///="

"เซ็ดแว่นก่อนมัย มันเปียกมากเลย เธอจะมองทางไม่เห็นเอานะ
--" เขาพูดแล้วทำท่าจะเอื้อมมือไปดึงแว่นของเธอออกมา แต่เธอกลับ
หัวเราะแห้งๆ และถอยหนี

"ไม่เป็นไรๆ ถ้าถอดออกหน้าตาฉันคงตลกน่าดู"

"มันคงไม่ตลกไปมากกว่านี้แล้วละ เฮอะๆ" หนึ่งในนักเรียนปาก
พล่อยพูด

"--+" ชินเซียหันไปมองด้วยความไม่พอใจก่อนจะหันกลับมาที่
ซีตาร์

"ฉันชื่อชินเซีย เธอเป็นนักเรียนใหม่หรืออ ทำทำไมไม่เคยเห็นมาก่อน
-๐-"

"เอ่อ...ใช่ๆ ฉันกำลังจะย้ายมาตอนเทอมสองนะ ^^;"

"ย้ายเข้าตอนเทอมสอง? ว้าวว เธอต้องเดินใหญ่หน้าดูแน่ๆ ที่ย้าย
เข้ามาตอนเทอมสองได้เนี่ย ๐_๐"

"เฮ้ๆ ไม่เชิงหรือก ^^/;"

"เฮ้ย! ฉันต้องไปแล้ว ไปสายไ้แบ่งมันต้องค่าฉันแน่ๆ ไว้เราเจอกัน

